Eleventh Sunday after Pentecost
Eleventh Sunday of Matthew

Icon of Samuel -- August 20th

August 20, 2017

Eleventh Sunday after Pentecost

Post-feast of the Dormition

The Holy Prophet Samuel

Tone 2

Schedule of Services for August 21 – August 27

Friday, August 25 – Return of the Relics of the Holy Apostle Bartholomew; The Holy Apostle Titus, bishop of Crete
10:30 AM – Divine Liturgy at **St. Paul Senior Home**, 328 Maple Street, San Diego
Saturday, August 26 – The Holy Martyrs Adrian, Natalia, his wife and 23 others with them
9:00 AM – Divine Liturgy (Note time change) ✠ Walter Bachynsky; Req: Bachynsky family
Sunday, August 27 – Twelfth Sunday after Pentecost;
9:30 AM – Divine Liturgy For All Parishioners

Parish Picnic

Mark your calendars:

Saturday September 23rd

11:00 AM at Crown Point Park, Mission Bay. Hamburgers, hotdogs, drinks. Activties for all. Bring your lawn chairs.

Cost: 10 years of age and younger $5.00
11 and up - $15.00

Mission Days Prayer

O Lord, God, shine forth the light of Your Holy Gospel, so that the Christian faith might spread through us, the baptized, as children of the Light. Let us be witnesses to Your Living Presence in our lives and in our parish community, O Lord, hear us and have mercy. The Holy Spirit provides everything: He sends the prophets, leads priests to perfection, teaches wisdom to the uneducated, makes theologians of fishermen, and unites the entire Christian community, O Comforter, Consubstantial with the Father and Son, glory be to You!

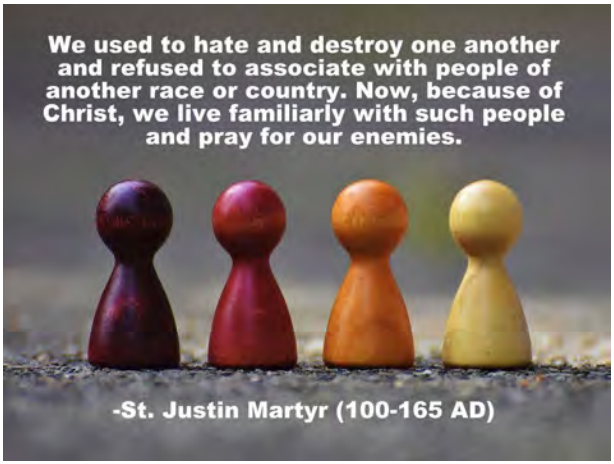

Please consider adding "donate blood" to your "to-do" list – you'll save 3 lives! Today the demand for blood is increasing while blood donation levels are decreasing. The GIFT OF LIFE is a present that cannot be bought and wrapped. An hour of your time can give someone a LIFETIME.

Did You Know??

- A donation is one unit. The average person has 10-12 units.
- The body begins replenishing the lost fluid and red cells at once after donating.
- Blood has a shelf life of 42 days and donors can give only every 56 days. As a result, there is a critical lapse between the time when blood expires and donors can donate again.

The Danger and Shame of Forgiveness

February 27, 2017 · Fr. Stephen Freeman

Forgiveness is so terribly hard. On a psychological level, it feels dangerous. The shame engendered by any insult or injury is our experience of vulnerability, and we instinctively react to protect ourselves. That, we must understand, is not a sin, it is an instinct that is a gift from God.

The example of Christ, who did not "turn His face from the spitting and the shame," is also the example of just how difficult such an action can be. In the Garden of Gethsemane Christ agonizes in the face of the coming trial. He sweated blood.

I think the recurring problem of forgiveness is our effort to find a way around the danger of vulnerability. Is there a way to forgive and remain safe? In short, the answer is, "No." Forgiveness is a voluntary self-emptying that embraces the vulnerability entailed in that action. Enemies have a way of crucifying you. The disciple is not above his master. If they crucified Him, there is no promise they will not crucify you. Forgiveness is not a safe thing.

We want to be safe. When we see that another person is sorry for what they have done to us, we begin to think that they will now become safe. We fear forgiving those who show no sorrow or who have not clearly repented of their actions towards us. And we do well to fear it. That is a completely rational, even "hard-wired," instinctive response. But that tells us what forgiveness actually entails and what it is that Christ asks of us.

> *And if you lend to those from whom you hope to receive back, what credit is that to you? For even sinners lend to sinners to receive as much back. But love your enemies, do good, and lend, hoping for nothing in return; and your reward will be great, and you will be sons of the Most High. For He is kind to the unthankful and evil. Therefore be merciful, just as your Father also is merciful. Luke 6:34-36*

The forgiveness in the commandments of Christ does not "hope to receive back." It is not made in safety nor in the promise of a good outcome. We may expect "nothing in return." Indeed, what can we expect if we forgive the "unthankful and the evil?" We can expect no thanks, and likely something unsavory in return.

Forgiveness in the Christian sense is properly an act of self-emptying. It is a voluntary act of foolishness in which we act in a manner contrary to the shame that has been cast upon us. Understood in this manner, forgiveness is of a piece with bearing the Cross itself. It is of paramount importance that the one act of general forgiveness offered by Christ is found in words spoken from the Cross. They could have been spoken from nowhere else.

There are a few things to note about the self-emptying of forgiveness. First and foremost, it can only be a voluntary offering. To force such an action upon someone would be toxic and harmful. God is not standing over us demanding our self-offering. Christ sweated blood in His own effort. No one could have more respect for what is involved in such an offering than God Himself. And so, the "commandment" of forgiveness should rightly be understood as an invitation to act in union with Christ who freely offered Himself on the Cross, "despising the shame" (Heb. 12:2).

The teaching of the Orthodox spiritual fathers is that we should forgive everyone for everything. Only in this can we be "like our Father in heaven." But make no mistake: it is scary, hard, and without promise of safety or reward.

> *He who has My commandments and keeps them, it is he who loves Me. And he who loves Me will be loved by My Father, and I will love him and manifest Myself to him. (John 14:21)*

This is His promise.

Проповідь на 11-ту неділю після Зіслання Святого Духа

Люди привикли використовувати одні одних. Не бракує осіб, що стараються жити коштом інших, щоб тільки самим не торкатися пальцем багатьох речей. Часто, трапляються ліниві люди, які нічого не чинять, зате бажають так добре жити, щоб мати усього надміру. Інші, добравшись до джерела наживи, не оглядаються на майбутні наслідки, стараються, щоб їхні кишені наповнювались матеріальними добром, кривдою ближніх. Людина часто забуває про потреби інших, не ставить себе на місце потребуючих, бо судить по своїх можливостях та потребах. Бувають особи, котрі бачать інших в крайніх потребах, але їхнє серце черстве та звернене на своє збагачення, й зовсім не бажають нічим ділитися, бо вважають, що, даючи потребуючим, вони тратять. Натомість святий апостол пише: «У всьому я показав вам, що, так працюючи, треба допомагати слабосильним і пам'ятати слова Господа Ісуса, що сам сказав: Більше щастя - давати, ніж брати» (Ді 20,35). Коли Господь дає комусь якийсь дар, то він це чинить не для самої людини, але для того, щоб вона служила цим даром іншим. Так може бути і з маєтками, з посадою, чи з певними лікарськими здібностями, або даром оздоровлювати; бо людина не від себе прийшла на світ, а отримала душу від Господа з певними дарами. Людина не може бути самодостатня, вона потребує інших, бо вона, теж - соціальне створіння. Тому й сказано Богом, щоб любити ближнього так, як себе. А це не тільки означає, щоб не чинити ближньому кривди і недостатньо любити лише словами, але необхідно й подбати за ближнього у потребі щиро на ділі. Служити братам своїми здібностями чи матеріальним добром, це - необхідна й корисна річ для спасіння душі. На жаль, світ на це страждає. Пам'ятаємо про притчу, котру розповів Спаситель про багача й Лазаря. Багата людина не чинила жодної кривди бідному Лазарю, але, бачачи останнього у потребі, багач не допоміг йому нічим. А життя біжить до кінця і Господь буде запитувати кожну людину про справжню й активну любов до ближніх. Бог запитає про наше милосердя до ближніх, котрого й ми потребуємо, можливо, навіть більше, як хтось нашого гроша.

Розуміється, що багатьох людей болить серце, коли вони свідомі, що більші й менші посадовці, користаючи із свого положення, обкрадають бідніших та людей, що не посідають жодної влади. Уряд, котрий і у нашому краю, приходить по черзі до влади, завжди критикує попередній за помахи, за позики валюти, наприклад, у МВФ, хоч самі урядовці, приходячи почергово до влади, чинять ще більші позики за попередніх провідників держави. Усе це, разом взяте, лягає на плечі простого люду. Це - закабалення свого народу, а до усього, ніхто не дає правдивого звіту із використаних коштів. Ось, яких урядовців ми вибираємо, тому що загальна свідомість у наших краян на низькому рівні, а особи при посадах використовують наївність та безвідповідальність народу, який вибирає їх до уряду. Бракує таких керівників у державі, щоб хоч трішечки дбали за свій народ. Лозунгів та балачок-обіцянок дуже багато чуємо від тих, хто стремить до уряду, коли ж приходять, усе міняється на свої кишені... Ніхто не вважає, що президенти, міністри чи інші урядовці мають жити у бідноті, але вони не повинні красти, бо це - великий гріх перед Богом, кривда народу, а вкінці, кривда кличе про помсту до неба. Нікому й ніколи крадіж не вийде на користь, мимо того, так багато людей на посадах у різний спосіб присвоюють собі народне добро.

Святий апостол Павло, звертаючись до мешканців Коринту, пише про своє право утримуватися із духовної праці, із служіння людям. Апостол наводить приклад, що волові не зав'язують рота, коли він молотить, йому належиться щось із корму. Святий Павло трудився із запалом над спасінням людських душ. Йому часто грозили різні небезпеки, його ловили й били палицями, а він тікав, також через віконце в мурі, спущений кошиком вниз. Не мав претензій до людей, виконував своє діло і не користав із того, щоб жити із утримання людей. Сам трудився як тільки міг й утримував себе. Він уболівав над тими, кому проповідував Євангеліє, тобто, сіяв духовне, бо з болем переконувався, що в багатьох особах проростало тілесне. Святий апостол народів писав, що ми не живемо для себе, а лише для Господа живемо й вмираємо для нього (пор. Рм14,8). Хто живе для Господа, така людина буде виконувати його закон. А Господня Заповідь

закликає нас, любити всіх людей. І любити їх праведним милосердям та співчутливою допомогою. Спаситель, навіть виразно навчав про необхідність любити тих, хто ворогує з нами. А любити їх лише словом, замало, але він наказував чинити добро таким людям. Святий апостол Павло мав велике бажання, щоб люди, котрим він проповідував слово Боже, зростали духовно. Він бажав у них знаходити добру зміну, зміну духовного життя на краще. Його дуже дивувало те, що, хоч його слухали радо, однак не всі дозволяли діяти слову Божому у своїх серцях. Він бажав, щоб інші були такими, як він, слугами Ісуса Христа, котрого він колись переслідував, а тепер ревно проповідує про нього, як про Бога. Він прив'язався до Спасителя й бачив такими інших, бо написав: «Ні висота, ні глибина, ані інше якесь створіння не зможе нас відлучити від Божої любові» (Рм 8,39). Савло вчинив правдиве навернення, бо, покаявшись раз, старався, щоб більше не засмучувати Бога своїм життям. Був вірний Господу до кінця своєї життєвої мандрівки. Апостол боявся чим-небудь образити свого Спасителя. Стараймося і ми, щоб наше життя після кожної зустрічі з Богом: на особистій молитві, під час сповіді, у святому Причасті, на Службі Божій, з поданої милостині тощо, змінювалося на краще. Не забуваймо, що ми подібні до орла, що падає вниз на свою здобич, - летимо з прискоренням у вічність. Без жодних зусиль та жодних старань люди сотнями тисяч відходять у вічність кожного дня. Ми з вами у певному моменті складемо також одиницю із тих тисяч, що відбувають до вічності й не повертаються на землю. Усім потрібно до цього щиро готуватися, до важливого моменту нашого життя: переходу у вічність. Бо найважливіше прибути туди не з матеріальним багатством, не із винятковими здібностями, не з посадою, не з авторитетом, не головне мирські досягнення в науці, техніці, космосі, медицині тощо. Ні! Головне - чистота душі, котру кожна людина, якщо тільки забажає легко може здобути. Бо, коли б люди, які відходять у вічність, нагороджувалися за здобуті матеріальні блага, за силу й значення у світі чи наукові досягнення, тоді мало б людей мали шанс бути щасливими. А так, усі люди мають неповторну і єдину можливість бути навіки щасливими, і це щастя здобувається праведним життям на землі, а не жодними багатствами і не авторитетом. Необхідно трохи старань, певних зусиль, щирого духовного бажання, що усім під силу. Багато наших рідних, близьких та знайомих здобули небо і тепер вічно щасливі, хоч можливо, на землі бідували й бракувало їм кусочка хліба. Також, у вічності зустрінеться не мало знатних й багатих, авторитетних й великих керівників держав, що рядили світом, котрі втратили вічну радість, а здобули вічну кару. Не стане у пригоді зібране величезне багатство, здобутий на землі авторитет й сила, не пригодиться могутнім цього світу погроза й зброя, - усе марнота. Рятує любов до Бога та ближніх, милосердя над потребуючими та щире покаяння у гріхах. Користаймо із дарів духовних, котрі дарує усім Спаситель, вони доступні кожній людині без зусиль та грошей, щоб були спасенні наші душі. Сотні людей гине несподівано і ми з вами не певні, що помремо легкою та спокійною смертю, а до неї потрібно завжди бути готовими. Ось, в Інтернеті написано, що у Фінляндії помер росіянин Владимир Ладиженский, котрий приймав участь в чемпіонаті світу по сауні. Йому стало погано, відвезли у лікарню і там помер. Дотримувалися усі правила, були лікарі, а людина померла. Вони змагалися із одним фінляндцем, хто довше витримає у сауні при температурі 110 градусів по Цельсію. Їхав по медалі, а знайшовся у вічності. Чи він був готовий до того, щоб зустрітися із Богом та здати добрий звіт із свого життя? - Не відомо. Стараймося, щоб наше життя направляти до Бога. Часто контролюймо себе, щиро сповідаючись протягом року та приймаймо до свого серця святе Причастя, щоб, коли нас покличе Господь у мирі та праведності зустрітися з ним.

Хай Пресвята Богородиця допоможе нам у цьому, бо багатства й урядові посади не спасають.

+ Ігор (Возьняк)
Архиєпископ Львівський УГКЦ
Архикатедральний Собор Святого Юра
8 серпня 2010 р.Б.

Essentials of Orthodox Christian Doctrine

In order to be able to see heterodox doctrine clearly, we have to be clear on the essentials of Orthodox doctrine. What follows is a sort of expansion on the Nicene-Constantinopolitan Creed, a summary of what Orthodox Christians believe.

The Holy Trinity

- There is one God, who created all things out of nothing.
- God is uncreated, existing before all created things, even time itself.
- God is three divine Persons (*hypostases*) who are one in essence, or consubstantial (*homoousios*).
- The three Persons of the Trinity are all absolutely equal in deity, power, honor, and eternality.
- Each Person of the Trinity shares all that it means to be God with the other two, but none of what it means to be that Person with the other two. There is nothing that two share without the third also sharing it.
- The eternal source of the Godhead is the Father, from whom the Son is begotten and the Holy Spirit proceeds.
- God is essence and energies. God is absolutely transcendent and unknowable in His essence, but immanent and knowable in His energies. Grace is another term for God's energies.

Jesus Christ

- Jesus Christ is the Son of God, the Second Person of the Trinity.
- Jesus Christ is fully divine by virtue of being the Son of God, begotten before all ages. He is of one essence, or consubstantial (*homoousios*), with the Father.
- Jesus Christ is fully human by virtue of being the son of the Virgin Mary, begotten in time of her and incarnate of her and the Holy Spirit. He is of one essence, or consubstantial (*homoousios*), with all of mankind.
- Jesus Christ is one Person (*hypostasis*) in two natures, the divine and the human. This union is the only hypostatic union in existence.
- Jesus is the Messiah prophesied in the Hebrew Scriptures (the Old Testament).
- Jesus Christ was born, grew up, taught and healed, was crucified and died on the Cross, and then rose from the dead on the third day.

Salvation and the Church

- There is only one Church: the One, Holy, Catholic and Apostolic Church.
- The Church is the Body of Christ, a divine-human organism, of which Christ is the chief member and the sole Head.
- Salvation is within and through the Church.
- Salvation is *theosis*, becoming divinized/deified, which means union (but not fusion) with God and becoming ever more like Him, becoming by grace what Christ is by nature as adopted children of God. It is participation in the energies of God, becoming "partakers of the divine nature" (2 Pet. 1:4), but not participation in His essence. This process extends through all eternity, because God is infinite. Other models for understanding salvation are also in Scripture and the rest of the Orthodox tradition.
- Salvation rescues us not only from the guilt of sin, but from the very power of sin and death. It is not merely a change in legal status, but a change in actual being.
- Salvation is possible only by the power of God, with the cooperation of man—"by grace . . . through faith" (Eph. 2:8). This cooperation is called *synergy*. God honors the free will He granted to man, so if man ceases his cooperation, then God's grace is rendered inoperative. Cooperation consists in repentance of sins, prayer, and participation in the sacraments.
- The Holy Mysteries (sacraments) truly communicate grace by the action of God Himself through the clergy, who are the servants of the mysteries, not their masters. The clergy are, through the episcopacy, in the succession of the apostles, who were ordained by Christ.
- Christ will return again to earth, which will be the end of time and of reality as we now know it. All those who remain alive in the earthly life will then be transitioned into the next life, where everyone else awaits them. All the dead will then rise again, reuniting their bodies with their souls eternally. Everyone will be judged according to what they did in this life.

A Prayer for Vision

Disturb us, Lord, when we are too well pleased with ourselves; when our dreams have come true because we have dreamed too little; when we arrived safely because we have sailed too close to shore. Disturb us, Lord, when with the abundance of the things we possess, we have lost our thirst for the water of life. Stir us, Lord, to dare more boldly, to venture on wider seas, where storms will show your mastery; where losing sight of land, we shall find the stars. We ask you to push back the horizons of our hopes and to push us into the future in strength, courage, hope and love. Amen.

Sunday offering for August 13

Amount	Number
$5.00	1
$10.00	1
$15.00	1
$20.00	2
$30.00	1
$40.00	3
$90.00	1
$100.00	1
$200.00	1
$610.00	

Parishioner Total: $610.00

Average / parish household (43): $7.82
Weekly Stewardship Goal: $2200.00

Deficit: <$1590>

Haven't Seen Someone in a While?

Give them a call or send them an email. See how they are doing. Let them know that you not only miss them but also care enough to see if everything is okay. A kind word can go a long way.

"There are several ways to avoid loving God: Deny that you are a sinner. Pretend that religion is for the ignorant and the superstitious, but not for the learned such as yourself. Insist that the sole purpose of religion is social service. Judge religion by whether or not it is accepted by the important people of the world. Avoid all contemplation, self-examination, and inquiry into the moral state of your soul."

- Venerable Fulton J. Sheen
(God Love You)

Parish Committees

Finance Committee:

Myra Heltsley
Stephen Hojsan
Maria Hughes

Pastoral Council:

Vladimir Bachynsky
Olena Bankston
Gabriel Espedal
Mark Hartman
Luke Miller

Stewardship (fundraising) Committee:

Susan Avant
John Heltsley (*fundraising consultant*)

Social Committee

Olena Bankston
Olga Fedunyak
Mary Kitt
Michael Miller
Olga Miller
Lubomyra Yoldas

Тема 2

«Я - Господь Бог твій»

Втор 5, 6

Ким є Господь Бог?

«Я - Господь Бог твій», - цими словами Господь Бог звертається до нас, даючи нам заповіді. Водночас Він запрошує нас відкрити очі, подивитися навкруги і пізнати реальність такою, як вона є, якою Він створив її.

Наш Бог - особа, а не ідея чи абстракція. **Бог живий, Він поряд, Він - « Той, хто є».** Божий Син - Ісус Христос - прийшов у світ і спас нас. Пізнай Його, визнай своїм Господом, відкинь усе, що віддаляє тебе від Нього і перебувай в Його любові, бо Він - Господь, Бог твій, Бог єдиний.

Дар створення світу для людини і її моральна відповідальність

І побачив Бог усе, що створив: і воно було дуже добре (Бут 1, 31).

Як я приймаю все, що Бог створив?

З перших рядків Святого Письма дізнаємося про Бога - Творця, який у безмежній величі творить світ: космос, природу, людину. Святе Письмо свідчить, що через творіння пізнаємо Творця: «Бо з величі та краси створінь через уподібнення можна дійти до пізнання Творця їх» (Муд 13, 5).

> **Ніщо інше не могло бути причиною існування світу, як тільки Бог, що сам Добрий, створив те, що корисне; сам Мудрий, створив те, що прегарне; сам Могутній, створив те, що велике. І так об'явився Він тобі наче мистець, що не лише знає буття всіх речей, але також поодинокі частини гармонійно злучив та довів цілість до чудесної гармонії і згоди (святий Василій Великий, Гексамерон, Гомілія 1).**

Особливим Божим творінням є людина, яку Господь Бог наділив великою гідністю і владою. Він оселив її в Едемському саду. У ньому людина мала

блаженне і щасливе життя. Все, що Бог створив, Він дарував людині і уповноважив її продовжувати Його діло створення. Людина, отримавши Божі дари, покликана їх примножувати, розвивати, піклуватися про них. Бог створив цей світ для людини, доручив їй його впорядковувати (Пс 8, 5- 7), і тому людина є морально відповідальною за нього (пор. Бут 1 , 28).

У створеному Богом світі панує гармонія, тож людина може належно діяти в ньому лише коли перебуває в єдності з Богом, дотримується встановленого Ним порядку та визначеної Ним мети. «Коли людина завдяки праці своїх рук та своїм здібностям відкриває таємниці природи та правильно порядкує у світі, то пізнає велич і присутність Бога-Творця. Людина, яка своєю діяльністю шкодить довкіллю, руйнує Боже творіння, невід'ємною частиною якого є вона сама. Вона грішить стосовно творіння, стосовно себе та Бога» (Катехизм УГКЦ 994-995).

Дар союзу в Старому Завіті та норми людських учинків

> Я ходитиму проміж вас і буду вашим Богом, а ви будете моїм народом (Лев 26, 12).

Що таке Божа обітниця спасіння?

Людина згрішила, відкинула те, до чого покликав її Господь. Як наслідок гріха, у світ прийшла смерть. Людина не осягнула богоподібності, втратила рай, гармонія між Творцем і творінням була порушена. Однак Бог не відвертається від людини, а й надалі перебуває з нею, піклується про неї, дає їй обітницю спасіння.

Обітниця спасіння - це Божа обіцянка, в якій Він запевняє людину в незмінності Його задуму щодо її богоуподібнення та обожествлення. Божа обітниця спасіння здійснювалася в історії людства поетапно, через вибраних Богом людей, які повірили і співдіяли з Богом.

Адамові та Єві Бог проголошує Свою обітницю спасіння одразу після їхнього гріхопадіння. У Святому Письмі читаємо, що Бог сказав до змія: «Я покладу ворожнечу між тобою і жінкою і між твоїм потомством та її потомством. Воно розчавить тобі голову, а ти будеш намагатися ввіп'ястися

йому в п'яту» (Бут 3, 15). Запорука цієї перемоги випливає не з людських зусиль, а з Божого Слова, даного в Обітниці. Цю першу благовість про спасіння людини Церква називає «Протоєвангелієм». Здійснюється ця обітниця впродовж усієї історії людства через вибраних Богом людей, які повірили і прийняли Божу обітницю аж до приходу очікуваного Месії - Ісуса Христа, Сина Божого - та проголошення Ним Євангелія.

Ноєві та його синам Бог дає обітницю: «Оце я установляю мій союз з вами і з вашим потомством після вас, та з кожним живим створінням» (Бут 9, 9-10).

Авраама Бог кличе стати батьком усіх віруючих і обіцяє йому: «Я виведу з тебе великий народ і поблагословлю тебе; та й зроблю великим твоє ім'я, а ти станеш благословенням. Благословитиму тих, що тебе благословляють, і проклинатиму того, хто тебе проклинає. Тобою всі племена землі благословлятимуться» (Бут 12, 2-3).

Свою обіцянку згідно з цим Союзом Бог підтверджує і нащадкам Авраама - Ісаакові (Бут 26, 3-4) та Якову (Бут 28, 13-15). У Єгипті нащадки Якова, як і обіцяв Господь, зросли у великий народ (Бут 46, 3), а вихід із Єгипту, перехід через пустелю та завоювання обіцяної землі підтвердили вірність Бога своїй обітниці.

Бог вірний своїй обітниці. Він дав обітниці Адамові та Єві, Ноєві, Авраамові, Ісаакові і виконав їх, хоча з людської точки зору здійснити це було неможливо. Досі обітниці були односторонні: Бог обіцяє і виконує свою обіцянку. Визволивши вибраний народ з єгипетської неволі, Бог на горі Синай знов укладає Союз, але тепер - з народом, провідником якого є Мойсей. Через Мойсея Бог дає свої Заповіді як дороговказ.

Для чого Бог дає Десять заповідей?

Вивівши свій народ із неволі, Бог укладає з ним Союз на горі Синай. Цей Союз вже є двосторонньою угодою, у якій зобов'язання на себе беруть обидві сторони - і Бог, і народ: «Тож коли щиро слухатиметеся мого голосу й дотримуватиметеся мого завіту, будете [...] народом святим» (Вих 19, 5-6). Чисто по-людськи це також важко зрозуміти: вічний Бог, Творець, Вседержитель укладає угоду з одним невеликим, як на той час, народом. Отже заключаючи з людиною Союз, Бог підносить її, довіряє їй, обіцяючи зі свого боку виконувати цю угоду.

Угоду між Богом та вибраним народом творять Десять заповідей (Декалог, що

у перекладі з грецької означає Десять слів) - правила Союзу, записані на двох кам'яних таблицях, які народ постійно міг нести зі собою. Це були основні закони, які народ зобов'язався знати і виконувати.

> **Прийшов Мойсей, покликав старійшин народу і виклав перед ними все те, що повелів йому Господь. Усі ж люди відповіли одностайно, кажучи: «Усе, що сказав Господь, зробимо». І переказав Мойсей слова народу Господеві (Вих 9, 7-8).**

Десять заповідей - це правила життя, дані людині Творцем, який бажає, щоб людина була вільною і щасливою. Це дороговказ, даний Тим, хто створив людину на свій образ і подобу та покликав її до повноти життя - до щастя. Це цінні вказівки стосовно правильного ставлення до світу, ближніх, самих себе і до Бога.

Десять заповідей є фундаментальними принципами життя людини, взаємин між людьми і відносин спільноти людей - з Господом. Щоб правильно зрозуміти Заповіді, треба розглядати їх в контексті відносин Бога з людьми, в контексті Божого задуму стосовно людини. Виконуючи їх, виявляємо нашу любов до Бога, який нас любить, і співдіємо з Ним. «Це бо любов до Бога: берегти його заповіді. А заповіді його не тяжкі» (1 Йо 5, 3). Якщо людина не виконує цих законів, то відвертається від свого Творця - джерела любові і життя.

> Педагогом до Христа Спасителя був Закон Мойсея, виражений у Десятьох Божих заповідях, даних Богом на горі Синай:
>
> Я - Господь Бог твій.
>
> 1. Нехай не буде в тебе інших богів, окрім Мене.
> 2. Не взивай намарне імені Господа Бога твого.
> 3. Пам'ятай день святий святкувати.
> 4. Шануй батька твого і матір твою.
> 5. Не вбивай.
> 6. Не чужолож.
> 7. Не кради.
> 8. Не свідчи ложно на ближнього твого.
> 9. Не пожадай жінки ближнього твого.

10. Не пожадай нічого того, що є власністю ближнього твого (Катехизм УГКЦ 735).

Новий Завіт в Ісусі Христі як остаточний Божий дар людині і її моральна відповідальність

Отак і ми, як були малолітками, були підневолені первням світу. Якже сповнився час, Бог послав свого Сина, що народився від жінки, народився під законом, щоб викупити тих, які під законом, щоб ми прийняли усиновлення. А що ви сини, Бог послав у ваші серця Духа Сина свого, який взиває «Авва, Отче!» (Гал 4, 3-6).

До чого закликає нас Ісус Христос?

Провідною темою історії Старого Завіту є обіцянка Спасителя. Коли сповнився час, Бог звершує обіцянку: Божий Син - Ісус Христос - народжується від Діви Марії. Ісус Христос жив між людьми, навчав, творив чуда, зцілював, проповідував Царство Небесне, страждав, помер і воскрес: «Смертю смерть подолав». Ісус Христос спас людину від гріха, смерті, загибелі. Він - наш Спаситель.

Зі Святого Письма довідуємося, що Ісус Христос жив, дотримуючись Десяти Божих заповідей і закликав до цього інших. Зокрема, на питання багатого юнака: «Що мені робити, щоб успадкувати життя вічне?» - Ісус дає чітку відповідь: «Заповіді знаєш: Не вбивай, не перелюбствуй, не кради, не свідкуй неправдиво, не кривдь, шануй твого батька та матір» (Мр 10, 19). Так Христос вказує на важливість виконання цих заповідей, бо вони є фундаментом для життя кожної людини.

Десять Божих заповідей мають виховний характер. Вони виховують людину, скеровують на дорогу, яка веде до Бога. Тільки з приходом Божого Сина - Ісуса Христа - вповні виявляється таємниця Божої любові. Ісус демонструє нові, сповнені любові відносини людини з Богом, з іншими людьми та зі світом. Христос доповнює старозавітній закон благодаттю: «Не думайте, що я прийшов усунути закон чи пророків: я прийшов їх не усунути, а доповнити» (Мт 5, 1 7).

Ісус Христос закликає бути цілісними: щоб наша віра і цілковита надія

на Бога виявлялася в нашому світогляді, оцінці подій, рішеннях і діях. Він переносить акцент із зовнішнього виконання заповідей та приписів Закону на внутрішній світ людини: щоб Бог став осердям її життя, згідно з яким людина впорядковує свої прагнення, думки, шкалу цінностей, взаємини і вчинки. Щоб про нас не сказали: «Оцей народ устами мене поважає, серце ж їхнє далеко від мене» (Мт 15, 8).

Ідучи до Отця, Христос обіцяє своїм учням, що залишиться з ними аж до кінця віку. Ця обіцянка здійснюється через зіслання Святого Духа. Благодать Святого Духа робить нас сильними і сміливими, навчає, що робити, а чого уникати, щоб сповнити Божу волю, дати гідну відповідь на Боже покликання.

> **Ісус промовив до них: «Дана мені всяка влада на небі й на землі. Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи: христячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа; навчаючи їх берегти все, що я вам заповідав. Отож я з вами по всі дні аж до кінця віку» (Мт 28, 18-20).**

Молитва

з Анафори Літургії святого Василія Великого

Бо не відвернувся Ти докраю від створіння Твого, що його Ти створив, благий, ані не забув Ти діла рук Твоїх, але відвідував їх на всі лади, із-за милосердя милости Твоєї; Ти посилав пророків, творив чудеса через святих Твоїх, що в кожному роді добровгодили Тобі; Ти промовляв до нас устами слуг Твоїх пророків, провіщаючи нам прийдешнє спасіння; Ти дав нам закон на поміч й ангелів поставив охоронцями.

Для роздумів

Яка моя відповідь на Божу любов?

Якими моральними принципам я керуюся в житті? Чи мої вчинки відповідають моїй вірі?

Самостійно прочитайте:

Послух Божій волі (Закон Божий як покликання до справжньої свободи)// Катехизм УГКЦ «Христос - наша Пасха», 822-825.

Укладення Союзу між Богом та вибраним народом// Книга Второзаконня, 5.

Найважливіше у цій темі:

Українська Греко-Католицька Церква Святого Йоана Хрестителя
St. John the Baptizer Ukrainian Greco-Catholic Church

4400 Palm Avenue
La Mesa, CA 91941
Parish Office: (619) 697-5085

Website: stjohnthebaptizer.org

Pastor: Fr. James Bankston
frjames@mac.com
Fr. James' cell phone: (619) 905-5278

St. Stephen of Hungary -- August 20th

While the year of his birth is uncertain, many details of Stephen's life suggest that he was born in or after 975 in Esztergom. He was a son of the Hungarian chief Géza and was baptized, together with his father, by Archbishop St. Adalbert of Prague in 985, on which occasion he changed his heathen name Vaik (Vojk) to Stephen (István in Hungarian). In 995 he married Gisela, a sister of Duke Henry of Bavaria, the future Emperor St. Henry II, and in 997 succeeded to the throne of Hungary. In order to make Hungary a Christian nation and to establish himself more firmly as ruler, he sent Abbot Astricus to Rome to petition Pope Sylvester II for the royal dignity and the power to establish episcopal sees. The pope acceded to his wishes and, in addition, presented him with a royal crown with which he was crowned at Gran on August 17, 1001. He founded a monastery in Jerusalem and hospices for pilgrims at Rome, Ravenna, and Constantinople. He was a personal friend of St. Bruno of Querfurt and corresponded with Abbot St. Odilo of Cluny.

The last years of St. Stephen's life were embittered by sickness and family troubles. When on September 2, 1031, his only son, St. Emeric, lost his life on a bear hunt, his cherished hope of transferring the reins of government into the hands of a pious Christian prince were shattered. During his lifetime a quarrel arose among his various nephews concerning the right of succession, and some of them even took part in a conspiracy against his life. He was buried beside his son at Székesfehérvár, and both were canonized together in 1083. In Hungary, his chief festival is observed on 20 August, the day on which his relics were transferred to Buda. His incorrupt right hand, venerated in the Basilica of St. Stephen in Budapest, is treasured as the most sacred relic in Hungary.

Visit *www.ecpubs.com* for more publications.